

▮ *Fellinger Károly*

T e a t y a é g , J á n o s

a beteljesült természetességgel
figyeli a gólyák pázását, ahogy
Juli is kezd újra hinni a gólya-
mesében, pont amikor elfolyott a
magzatvize, amikor Jánosban el-
törlik valami, aminek esélye
sincs az újjászületésre, mint ahogy
a már kiszáradt pillanatragasztó
tubusa is felidézi benne a
vén tapasztalat átültetését egy
másik iskolapadba, aminek meg
rövidebb a jobb hátsó lába, akár
a messzeségnek, ha haza menekül,
hogymajd mindenestől kitegyék szűrét.

C ö l ö p ö k

János éppen a számítógép előtt
ücsörgött, mikor úgy félvállról apja
megkérdezte tőle, hogy hány kiló is
valójában, nem tudott hazudni, így
egyenes választ adott, mire apja
ráfelelte, milyen kicsi a világ,
a férfi, aki a szobában vele
együtt alszik pontosan ennyit nyom, az
az igazság, hogy János az, aki ott
a szobában együtt alszik vele, de
apját nem hagyta nyugodni a dolog,
szajkózta, még formázzátok is egymást,
bár engem ám nem könnyű egykönnyen be-
csapni, sötétben elválnak a szar a
májától, diómintás pizsamában
nem annyira hasonlít rád, fiam, még
mondd, hogy nem a ruha teszi az embert.

G ó l y a m e s e

János szerint egy szülés előtt álló
asszonyszobor a vers, a benne meg-
búvó csecsemő azonban tisztában
van azzal a biztos ténnyel, hogy annak
a szobornak meg üres a belseje,
mint a legtöbb csokoládényuszinak,
János erre persze utánajár a
dolgoknak, megnyugodva tapasztalja,
hogymégsem üres a fej, a telt kebel,
a kéz, csupán a szobor hasikája,
a gömbölyded pocak, vagyis maga az
áldott méh, ami nem is oly lényeges.